

Φιλίες της εφηβείας

/ Γνώμες

Τα διάφορα φαινόμενα συγκρότησης εφηβικών συμμοριών, άσκησης βίας και σχολικού εκφοβισμού από την μία, αλλά και η εφηβική μοναξιά και απομόνωση από την άλλη, που κάνει πολλούς εφήβους να κλείνονται μπροστά στην οθόνη του κινητού επί ώρες, ιδίως κατά τις νυχτερινές ώρες, είναι συμπτώματα ασθενικής λειτουργίας της οικογένειας ως βασικού πυρήνα διαμόρφωσης σχέσεων και ταυτότητας για τα παιδιά.

- *Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)*

Ο χαρακτήρας του ανθρώπου προφανώς και παίζει ρόλο στην κοινωνικότητα του. Το ίδιο και δυσκολίες που έχουν να κάνουν με τη διάσπαση προσοχής ή με ενδοψυχικές συγκρούσεις, ενισχύουν είτε την κλειστότητα είτε την ανάγκη αποδοχής με κάθε τρόπο, ακόμη και με τη βία, τη μαγκιά, την επίδειξη. Όμως δεν παύει η οικογένεια να αποτελεί τον πυρήνα εκείνον στον οποίο είτε ο έφηβος θα

έχει λάβει δημιουργική αποδοχή, με αποτέλεσμα να μπορεί να την εκπέμψει, είτε όχι, κάτι που επιφέρει αποκλίνουσες συμπεριφορές.

Οι εφηβικές φιλίες έχουν έναν χαρακτήρα εξιδανίκευσης. Αυτός ή αυτή που μπορεί να με ακούσει ανά πάσα στιγμή, να αισθάνομαι εμπιστοσύνη, να μοιραστώ μαζί του και μαζί της τα ερωτικά μου καρδιοχτύπια, τις απόψεις μου για τους γονείς μου, για τους καθηγητές μου, για τον κόσμο και τη ζωή, να κάνω τις μικρές αμαρτίες της εφηβείας, όπως είναι ένα τσιγάρο, ένα ποτό, ένα ξενύχτι, η απόφαση να μην ενημερώσω τους γονείς μου για το πού είμαι, αλλά και το δέσιμο το ψυχικό, που γίνεται κοινωνικότητα δυνατή και όμορφη, ακόμη και στις δυσκολίες, όπως τις βλέπουν οι μεγαλύτεροι. Γι' αυτούς τους λόγους οι έφηβοι αισθάνονται πολύ μεγάλη προδοσία την ελάχιστη διαφοροποίηση των φίλων τους, την είσοδο άλλων μελών στην παρέα που επιφέρει ζήλεια, καταστάσεις που οδηγούν σε ένα αίσθημα ματαίωσης.

Και οι γονείς; Πόσο παρεμβατικοί μπορούν να είναι σε παρέες που μπορούν να χαρακτηριστούν ως «κακές»; Η απάντηση δεν μπορεί να έρθει αν δεν υπάρχει προληπτική λειτουργία της οικογενειακής σχέσης. Αν οι γονείς δεν νοιάζονται για τα παιδιά τους όχι απλώς προσφέροντάς τους τα πάντα, διότι αυτό μοιάζει αυτονόητο, αλλά δείχνοντάς σε αυτά ότι αποδέχονται τη διαφορετικότητά τους, όχι όμως άνευ όρων. Αποδέχομαι το παιδί μου σημαίνει αποδέχομαι το πρόσωπό του, την μοναδική του αξία, την γονεϊκή αγάπη ως αναντικατάστατη και πηγαία, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει απόφαση να μην παρέμβω με τρόπο αγωγής, οριοθέτησης, ακόμη και ελεγχόμενης σύγκρουσης στην πορεία της ζωής του.

Η μοντερνιά λέει ότι το παιδί ξέρει. Είναι μία καταστροφική αντίληψη, που έρχεται ως πράξη αντίστασης στον πατερναλισμό προηγούμενων γενεών, όπου τα παιδιά έκαναν ό,τι ήθελαν οι γονείς τους σε κομβικά σημεία της ζωής τους, όπως το επάγγελμα και ο γάμος. Το παιδί ξέρει προφανώς, αλλά δεν τα ξέρει όλα. Το παιδί καλείται να διαμορφώσει κρίση, συζητώντας, ακούγοντας, αντιδρώντας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει ανάγκη την καθοδήγηση των γονέων του, κάποτε και με αποφασιστικό τρόπο. Και η καθοδήγηση έρχεται με την ενίσχυση της δυνατότητας του παιδιού να βλέπει το καλό και το κακό, το σωστό και το λανθασμένο, να έχει δηλαδή συνείδηση δυνατή, και να μπορεί να λέει ΟΧΙ όσο και όπου χρειάζεται.

Αν οι γονείς δεν έχουν δουλέψει σ' αυτή τη γραμμή, τότε η δυναμική και η δύναμη της εφηβείας δεν αντιμετωπίζεται. Είτε με θρασύτητα είτε με κρυψίνοια ο έφηβος θα σχετιστεί και θα δράσει όπως θέλει. Το κακό είναι ελκυστικότερο. Ποτέ όμως δεν είναι αργά για τους γονείς να αφυπνιστούν. Να σταθούν δίπλα στο έφηβο παιδί τους και να παλέψουν με υπομονή και σταθερότητα να το βοηθήσουν να κάνει

επιλογές που θα λειτουργήσουν δημιουργικά. Αρκεί οι γονείς να δούνε τον εαυτό τους όχι αυτομαστιγωτικά, αλλά στην προοπτική της νέας αρχής. Κι εδώ η πίστη είναι μεγάλη βοήθεια.

Πηγή: pemptousia.gr